Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 8 WEDNESDAY, JANUARY 14 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 14-го СІЧНЯ 1998 р. Ч. 8 РІК CV

„Державу треба будувати власними руками", — каже кандидат

Київ(Р.Р.). — Тут 9-го січня в газеті „Голос України" надруковано коротке інтерв'ю з головою Львівської обласної організації Народного Руху України, заступником голови правління Акціонерного товариства „Львівобленерго" Олексою Гудимою.

Коментуючи недавню зміну голови обласної державної адміністрації та всієї його групи, О. Гудима сказав: „Ми не ставили собі за мету поборювання Миколи Горина заради поборювання. Впродовж півтора року намагалися переконати його на підставі фактів у тому, що влада прогнила, бо група, на жаль, міцно 'затулила очі' своєму керівникові. Він справді не бачив справжньої ситуації, тому й не погоджувався піти добровільно, хоча ми пропонували йому високий пост в Києві. Після добровільно-примусового відходу М. Гориня обласна державна адміністрація — чи не єдина в Україні — стала маленьким моделем 'коаліційного уряду' з елементами політичної структурованості. Керівні пости в області займають представники трьох партій: Аграрної, НДП, НРУ. Від Руху в області є шість керівників", — зазначив О. Гудима.

На пост голови обласної державної адміністрації пропонувалося кандидатуру доктора технічних наук, директора Інституту автобусобудування Любомира Крайника, який деякий час був заступником Миколи Гориня. Та Президент України призначив представника Аграрної Партії Михайла Гладія. Отож і більшість районних адміністрацій очолили представники Аграрної Партії.

За словами О. Гудими, створений Рухом і Демократичною Партією бльок „Наше місто" підтримуватиме у виборах Василя Куйбіду. Популярність останнього досить висока і продовжує зростати.

Сам же О. Гудима бачить себе у майбутній Верховній Раді. Він уже навіть визначився, що працюватиме в комітеті, праця якого збігається з його професійними інтересами як енергетика.

На запитання, кого він вважає ідеалом у політиці, О. Гудима відповів, що оскільки у політиці ідеалів немає, а є інтереси, то ідеалом вважає не політика, а свого тестя, коваля із села Добротів на Івано-Франківщині. „Два роки через міжконфесійні чвари він моливися просто неба, а потім збудував церкву. Що може бути важливішим від храму, який будуєш власноруч?" — риторично запитує кандидат на депутата України.

За рівнем конкуренції Україна зрівнялася з Европою

Київ(Р.Р.). — Голова Антимонопольного комітету Олександер Завада під час зустрічі з журналістами повідомив, що конкуренція в легальному секторі української економіки досягла рівня країн Европейського союзу.

Газета „Сегодня" з 6-го січня помістила коментар Михайла Романцова з цього приводу. Коментатор вважає, що О. Завада трохи перебільшив, однак визнав, що Антимонопольний комітет став потужною і гнучкою установою, з якою доводиться рахуватися. Авторитет його ще більше зріс після того, як вкінці 1997 року Верховна Рада схвалила в першому читанні законопроєкт про захист економічної конкуренції.

На думку О. Завади, цей закон позитивно вплине на розвиток української економіки. Однак боротьба з монополією особливо в паливно-енергетичному і добувному секторах ще не скінчилася. Ціни, як і раніше, диктує виробник, а споживач змушений платити величезні гроші, або відмовитися від купівлі необхідної продукції.

У 1998 році, зазначив голова Антимонопольного комітету, перевагу віддаватиметься національному виробництву, яке має опиратися на досягнення українських науковців.

Віцепрем'єр-міністер з питань економіки та голова Комітету з питань розвитку підприємництва Юрій Єхануров також висловили рішучий намір послабити чиновницький тиск на підприємництво.

Б.Єльцин зустрінеться з Папою Римським

Москва. — Російський президент Боріс Єльцин наступного місяця зустрінеться в Італії з Папою Іваном Павлом II, повідомило пресове агентство Ассошіейтед Пресс. Виглядає, що ця зустріч запланована для того, щоб поліпшити стосунки між Ватиканом і Російською Православною Церквою. Також у понеділок, 12-го січня, речники Римо-Католицької і Російської Церков заявили, що відновлять переговори, котрі було перервано вліті, а так само намагатимуться влаштувати першу зустріч Папи з російським Патріярхом.

Російський президент тепер перебуває на вакаціях, але згідно з його речником Сергеєм Ястржембським, після повернення у понеділок, 19-го січня, має в пляні зустрітися з Папою Римським під час його відвідин до Італії від 9–11-го лютого. Він також зустрічатиметься з італійським президентом Оскаром Люїджі Скальфаро і прем'єр-міністром Романо Проді.

Б. Єльцин вперше зустрічався з Папою Римським у 1991 році. Цим разом зустріч буде зосереджена на розмові про новоуведений російський закон щодо релігії, котрий охороняє російське православ'я та визначає її головною релігією країни, але в той самий час значно обмежує права інших віросповідань. Згаданий закон Б. Єльцин підписав минулого вересня, що викликало обурення та гостру критику за кордоном, включно з Ватиканом, а Папа Іван Павло II окремо звертався до Б. Єльцина, щоб він заблокував цей законопроєкт.

У взаєминах з Іраном важливі не слова, а діла

Вашінгтон. — Як уже інформовано, на заклик президента Ірану Мохамеда Хатамі розпочати діялог мож обома країнами на рівні контактів між американськими та іранськими вченими, як він буквально висловився — „діялог між цивілізаціями і культурами" — офіційні американські чинники зареагували в той спосіб, що у взаєминах з Іраном важливі не слова і добрі побажання, а тільки дійсно позитивні діла.

Коментуючи безпрецедентне інтерв'ю іранського лідера для американської телекомпанії Сі-Ен-Ен, представник Державного департаменту Джеймс Рубін підкреслив, що для розв'язання конкретних проблем в американсько-іранських взаєминах потрібний безпосередній діялог мож двома урядами. „Ми порушили б три головні точки, які найбільше занепокоюють — це підтримка Іраном тероризму, намагання Тегрaну дістати доступ до зброї масового знищення і його опозиція близькосхідньому мирному процесові.

З окремою заявою з приводу звернення президента Ірану до американського народу виступив голова підкомісії в питаннях Близького Сходу і Південної Азії сенатської Комісії закордонних справ Сем Бравнбек, республіканець з Кензасу. Він, між іншим, ствердив: „Іран повинен змінити не тільки реторику, але всю свою зовнішню політику. Лише в цьому випадку ми будемо шукати способу змінити наше наставлення до Тегрaну. Особисто я не підтримаю скасування санкцій проти Ірану, аж поки ми не побачимо дійсного оздоровлення в його міжнародній політиці".

Кримські вчителі пішли на страйк

Симферопіль. — 12-го січня в Криму тисячі вчителів почали страйк, у зв'язку з тим, що їм уже 11 місяців не виплачують платні, повідомило агентство Ройтерс.

Представник освіти в Криму Володимир Бойкевич сказав, що до школи не пішли після різдвяних свят 35,000 школярів. За його словами, страйком охоплено 63 школи.

Загальний борг у платнях в Україні сягнув понад 5 блн. гривень і Уряд намагається знайти гроші на покриття цієї заборгованости. Минулого місяця в Криму страйки охопили 80 шкіл, а 12 закрито, оскільки не було грошей на їх огрівання.

НБУ певний у стабільності гривні

Київ (УНІАР). — Підстав для сумнівів в стабільності української валюти немає, заявив 8-го січня в телевізійному інтерв'ю радник голови Національного Банку України Віктор Лисицький.

Біржовий курс гривні за останні два дні вийшов за межі минулорічного валютного коридора, але, за словами В. Лисицького, нічого страшного в цьому немає, тому що на перше півріччя цього року НБУ і Уряд встановили нові обмеження курсу гривні і НБУ ґарантує їх дотримання.

Від 1-го січня в Україні діють нові межі валютного коридору. Біржовий курс в першому півріччі не повинен перевищувати 1 гривні 95 копійок за долар. За словами В. Лисицького, у минулому році НБУ мало втручався у працю валютного ринку. Обсяги валютних інтервенцій становили лише 0.7 відс. від загальної суми валютних операцій.

Гривня в минулому році, за словами В. Лисицького, подешевшала приблизно на 2 копійки. Така ж тенденція зберігатиметься й цього року.

В. Лисицький вважає, що курс гривні залишатиметься стабільним цілий рік, хоча допускає невелике здешевлення української валюти. Якщо таке й станеться, сказав він, то це буде наслідком лише сезонових впливів і нічого більше.

Необхідні є гроші на збереження Бібліотеки ім. В. Стефаника у Львові

Парсиппані, Н. Дж. — Рівночасно з подякою для української громади в ЗСА, яка наспіла на руки предсідника УНС Уляни Дячук за отриману першу посилку зібраних пожертв на Наукову Бібліотеку ім. В. Стефаника у Львові і була поміщена в „Свободі" ч. 3 з 9-го січня ц. р. директор Бібліотеки д-р Л. Крушельницька переслала список завдань, що їх необхідно якнайскоріше здійснити для збереження унікальних фондів.

Для інформації української громади і заохочення її до дальших датків на таку важливу ціль подається список потреб згідно з листом директора бібліотеки.

У першу чергу потрібно виконати такі праці: ремонт дахів у всіх трьох приміщеннях, тобто у відділі мистецтв при вулиці Бібліотечній, у приміщенні рідкісних книг при вул. Лисенка і у головному будинку при вул. Стефаника, разом вартість ремонту 8,200 грн.

Конечне встановлення охоронної сигналізації у відділах рідкісної книги, мистецтва і рукописів коштуватиме 14,800 грн., зміна парового огрівання, що загрожує затопленням книг — 19,280 грн. Треба встановити охоронно-пожежну сигналізацію у відділі рідкісної книги, сектор картографії коштуватиме 13,400 грн., підготування приміщень на зиму — 7,800 грн., а передплата української та чужоземної періодики на 1998 рік — 10,720 грн.

Крім вище вичислених робіт, не можна зволікати з такими заходами: реставрація і консервація рідкісних книг XV—XVIII століть, рукописів XIII—XVII століть і гравюр XVII—XIX століть, кошт яких виносить 17,200 грн.Для друкування підготовлених бібліотечних праць потрібно 16,820 грн, а на ремонт книгосховища 42,000 грн. Разом все це становить суму 150,220 грн., а у перерахуванні на доляри — 87,000 дол.

Окремо треба взяти до уваги потребу створення центру загального доступу і включення до системи інтернету, що коштувало б 15,000 дол., а обладнання фотолябораторії і цеху мікрофільмування — 13,000 дол. Все це із вичислених робіт чи закупів необхідні речі для правильного існування та дії Львівської Наукової Бібліотеки ім. В. Стефаника, якою постійно користуються українські науковці та студенти, а також чужинецькі.

Досі, як відомо, перес-

(Закінчення на стор. 5)

В Україні
(З інформацій УНІАР)

ОБВАЛ ҐРУНТУ У ЦЕНТРІ МІСТА

ЛЬВІВ. — Новий рік почався у місті з обвалу ґрунту на Проспекті Свободи. Ґрунт просів під старим, недіючим каналізаційним колектором, якому уже близько 100 років. Деякі фахівці радять закрити центральну частину Львова і вивести за її межі рух громадського транспорту. Ремонтники нашвидкоруч зацементували старий колектор, але реставрації центр міста потребує серйозної. Посадник міста Василь Куйбіда видав розпорядження про проведення відкритого міжнародного архітектурного конкурсу з реконструкції центральної частини міста.

ВОЛИНСЬКІ ДЗВОНИ

ЛУЦЬК. — У Волинському історично-культурному заповіднику "Старе місто" діє унікальна виставка волинських дзвонів. Вони оживають на Великдень, коли в Луцьку проводиться традиційний фестиваль дзвонарського мистецтва. Сповістили дзвони і про прихід нового року. Дев'ять дзвонів вагою від півтонни до восьми тонн мали вилити працівники Волинського ливарного заводу для Михайлівського золотоверхого монастиря у Києві.

УСПІХИ УКРАЇНСЬКОГО БАЛЕТУ В БЕЙРУТІ

КИЇВ. — Балетна трупа Національної опери відвідала Ливан, де в найбільшій залі Бейруту „Форум" виступила з балетом Сергія Прокоф'єва „Ромео і Джульєтта", поставленим під керівництвом Анатолія Шекери. Організатори гастролей хвилювалися марно: успіх перевершив усі сподівання. Оваціям не було кінця. Зацікавлення з боку преси також було дуже велике. Шквал аплодисментів директор театру „Форум" Іліо Касар пояснив так: „Ці діти на собі відчули, що таке ворожнеча і війна. Те, що вони побачили на сцені, знайшло палкий відгук у їхніх серцях". А газета „Дейлі Стар" написала, що бейрутський „Форум" пережив один з рідкісних моментів магії мистецтва, „там володарювала синтеза Шекспіра, Прокоф'єва, танцю незвичайної краси і виконавчої майстерности". Київські танцюристи полонили глядачів. З ініціятиви міністра освіти й культури Ливану Фачзі Кобейче підписано домовлення про продовження співпраці в галузі культури.

ДОПОМАГАЮТЬ ДЕЛЬФІНИ

СЕВАСТОПІЛЬ. — За кілька місяців 1997 року за допомогою дельфінів на 100-метровій глибині в Чорному морі знайдено сім авіяційних бомб, 12 контейнерів з отруйними речовинами, корабель з хемічними стрільнами і 50 торпед. Очищення морського дна триває, його розраховано на п'ять років. Передбачається очистити ввесь відтинок українського узбережжя на глибині 70 метрів. Фахівці вважають, що це стало можливим завдяки дельфінам, які дуже легко знаходять на морському дні навіть шротики або патрони. Після очищення морського дна від смертоносної зброї поблизу Севастополя, таке ж очищення передбачається здійснити біля Керчу, де також у часи Другої світової війни затоплено чимало боєприпасів та баньок з хемічною зброєю. Нафтовики, рибалки і газовики, які щороку втрачають дороге обладнання в прибережній зоні, також вирішили звернутися за допомогою до дельфінів, оскільки тільки вони можуть знайти предмети під намулою і водоростями. За одну зміну дельфіни обстежують до 20 квадратових кілометрів морського дна, а надійність обстеження — 90 відсотків. Працівники севастопільського океанаріюму розповіли, що зустрічаючись під час пошуків із своїми дикими родичами, дельфіни залишаються вірними пошуковим групам і не втікають у відкрите море.

ГОДИННИКИ ВІД МІНІСТРА ОБОРОНИ

КИЇВ. — Міністер оборони Олександер Кузьмук передав на Різдво подарунки для вояків 240-го українського батальйону, що здійснює миротворчу місію в Боснії і Герцеговині. Всі вояки отримали так звані „командирські годинники". Крім того, він допоміг 25-ом матерям відвідати військовий табір за кордоном і почастувати синів святочним домашнім печивом. Для батальйону з Києва надіслано також спортове обладнання і систему сателітного зв'язку. Надійшли подарунки і від областей України, зокрема три телевізії, два комп'ютери, сателітна антена, 1,200 кілограмів харчових продуктів і 100 кілограмів яблучного вивару від Херсонщини. За час участи українських сил у миротворчих заходах, в зоні конфлікту побувало понад 7,000 військовослужбовців, з яких загинуло 18 осіб. Близько 50 осіб поранено.

В. ПУСТОВОЙТЕНКО КАНДИДУВАТИМЕ НА БАТЬКІВЩИНІ Л. КУЧМИ

КИЇВ. — Пресова служба Кабінету Міністрів повідомила, що трудовий колектив Кооперативного спільного підприємства ім. Т. Шевченка села Чайкине, Новгород-Сіверського району, Чернігівської області запросив прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка кандидувати на депутата України від 211-ої Соснинської виборчої округи Чернігівщини. Кандидатуру В. Пустовойтенка висунено на Загальних зборах виборців 30-го грудня 1997 р. В. Пустовойтенко раніше заявляв, що не має наміру кандидувати до Верховної Ради, а залишиться очолювати Уряд. У селі Чайкине, як відомо, народився Президент України Леонід Кучма.

Український Музей — наша спільна справа

Парсиппані, Н. Дж. (В. Романюк). — Напередодні свят Різдва Христового та Нового Року редакцію "Свободи" з привітами відвідали голова Союзу Українок Америки Анна Кравчук та голова Управи Українського Музею в Ню Йорку, проф. Іван Лучечко. Недавно ми писали про посвячення наріжного каменя під нову будівлю цієї культурно-освітньої, патріотично-виховної установи, тож я попросив шановних гостей дещо доповнити вже відоме.

Голова СУА А. Кравчук і голова Управи Українського Музею в Ню Йорку проф. І. Лучечко в редакції "Свободи".

— Знаємо, що підвалини першого подібного музею у ЗСА заклав очолюваний Анною Кравчук Союз Українок Америки. Як зародилася ідея заснування Українського Музею і в чому ви вбачаєте головне його призначення?

— Я сказала б так: ідеї зароджуються від відчуття потреби. Чого бракує нам, українцям діяспори найбільше? України. І власне ще однією часточкою України мав бути Український Музей в Ню Йорку, заснований нами в 1976 році, який є поважною всегромадською установою зі своїм статутом і Управою. Бути для всіх нас такою часточкою України, нашого великого українського народу й стало головним його призначенням. Особисто я дуже горда з того, що ідея створення Українсь-

(Закінчення на стор. 5)

У СВІТІ

У ПОНЕДІЛОК, 12-ГО СІЧНЯ, до Белфасту в Північній Ірляндії на переговори в справі замирення знову зібралися представники Британії, Ірляндії та восьмох місцевих партій, щоб продовжувати переговори над майбутністю Північної Ірляндії. Первісно переговори почалися ще у червні 1996 року, але прогрес був дуже повільним. Представники потрапили у незручний застій, бо ще на останньому зібранні 16-го грудня не могли погодитися на денний порядок нарад і котрі точки будуть обговорювати та в якому порядку. Крім того, зріст збройних нападів ренегатських угрупувань з обидвох сторін і погрози протестантських політиків залишити наради є тими перешкодами, котрі сповільнюють будь-які успіхи. Якщо політики не зуміють договоритися до травня, то Уряди Британії та Ірляндії попередили, що представлять пропозиції замирення у референдумах, прямо до схвалення виборцям у Північній Ірляндії та Ірляндській Республіці.

В АМЕРИЦІ

ПОЧИНАЮЧИ В НЕДІЛЮ, 11-ГО СІЧНЯ, пам'ятник Вашінґтонові у столиці країни буде закрито для ремонту впродовж наступних чотирьох місяців, як перший крок до заплянованого загального відновлення, котре триватиме принайменше два роки. Ремонт перший від 1943 року, а також найбільш докладний від часу встановлення згаданого пам'ятника у 1888 році, буде проходити двома фазами. Ирл Кіттлман, речник Крайової обслуги парків, яка опікується пам'ятником пояснив, що до першої фази входитиме модернізація систем огрівання і холодження та 40-річної вінди, котра возить відвідувачів на гору до місця спостережень. У другій фазі плянують направляти пам'ятник зі зовні, зацементувати всі щілини, відчистити камінь, направити сходи внутрі та спорядити площу довкруги. Все це коштуватиме 6.7 млн. дол., з яких більшість зібрано приватно від громадськости.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Parsippany,, NJ

О. Мороз — один з найсильніших кандидатів на Президента

Про підготову до президентських виборів говорити ще рано, але в політичних колах і засобах масової інформації України до теми можливих кандидатів на найвищий державний пост звертаються досить часто.

Одним з таких кандидатів, як відомо, є депутат Верховної Ради Євген Марчук. І саме він у розмові з кореспондентом аґентства „Інтерфакс-Україна" висловив думку, що одним з найсильніших кандидатів на президентський пост може бути голова Верховної Ради Олександер Мороз, оскільки він, на думку Є. Марчука, „як тактик і стратег виявився, на жаль, сильнішим за Президента".

Пояснюючи свою думку, Є. Марчук сказав, що кроки Президента щодо своїх конкурентів з пропаґандивної точки зору діють на користь останніх. На думку Марчука, „приховані погрози, що Президент виконає свій конституційний обов'язок, якщо парлямент повернеться на 180 градусів — це не прояв сили, а прояв слабости". Ці та інші висловлювання чільних політиків свідчать, що депутатська передвиборча кампанія мимоволі активізує політичну думку і в напрямі президентських виборів.

Підготова ж до виборів депутатів України іде повним ходом. Соціялісти об'єднуються, щоправда, не з „пролетарями всього світу", а з українськими банкірами та підприємцями, які, згідно з теорією соціялізму, є „експлуататорами", отож ворогами соціялізму. Видно згадали, що на приватні капітали опиралися і колишні вожді соціялізму Ленін і Сталін, конфіскуючи їх у капіталістів і висилаючи останніх на каторгу. Та нині такі способи не в моді. Та і з Сибіром проблеми. Не платити ж Росії за винайм сибірських тюрем і концтаборів! Отож соціялісти отримують капітали іншим шляхом. Вони включають заможних підприємців у свої передвиборчі списки. Наприклад, бльок, створений Соціялістичною і Селянською партіями, висунув 225 кандидатів на депутатів Верховної Ради і серед них є понад 20 керівників приватних фірм. Тобто, кожний восьмий соціялістично-селянський кандидат є приватним підприємцем. Трохи менше капіталістів серед кандидатів від КПУ. Коли лівим знадобилися гроші для успіху у виборах, то вони „забули" про неузгодження між капіталізмом та ідеологією марксизму-ленінізму. Щодо підприємців, то тих ідеологія взагалі цікавить найменше — їм потрібна депутатська недоторканість, бо ж, мабуть, не всі з них чесним шляхом набували свої капітали.

Народно-Демократична Партія, готуючись до виборів, вшановувала пам'ять Василя Стуса з нагоди 60-ої річниці з дня його народження. Зокрема, колишній секретар ЦК ЛКСМУ, а нинішній голова НДП Анатолій Матвієнко, на першому каналі Українського телебачення сказав: „Стус — представник того покоління, який всіх нас розбудив... Ми несвідомо, з за'язаними очима, не віддавали належного Стусові" і далі в такому ж дусі. При чому, на цю телевізійну передачу не запросили колишніх політв'язнів і товаришів В. Стуса, у яких і тоді очі не були зав'язані. Крім того, до цієї дати у Вінниці плянували відкриття пам'ятника В. Стусові, але той же А. Матвієнко, очолюючи вінницьку державну адміністрацію, не зумів знайти зовсім невелику суму грошей, якої не вистачило для завершення пам'ятника.

Християнсько-Демократична Партія заявила про себе на Різдво під час Святої Літургії з Києво-Печерської Лаври. Диктор повідомив, що передачу із Свято-Успенської церкви на території Лаври організовано за сприяння ХДПУ. Російськомовну Службу диктор, очевидно хтось із членів ХДПУ, супроводжував українськомовним роз'ясненням.

У виборах, як відомо, беруть участь 30 партій і бльоків і всі вони в той чи інший спосіб заявляють про себе виборцям. Отже кампанія розгортається.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Ярослав Гайвас

ЗМІЦНЕННЯ РОЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Не зважаючи на мирні заяви російських державних чинників на чолі з Борісом Єльцином, президентом Російської Федерації, щодо України, українсько-російські відносини не нормалізуються, а московська аґресивність не зменшується, а навпаки — постійно зростає. Бачать це також міжнародні політичні чинники. Вони намагаються в певний спосіб виявити свою пов'язаність з Україною та її майбутнім.

ЗСА і ЕС підтримують Україну

Таким виявом була зустріч у Вашінґтоні, про яку подає до публічного відома амбасада України в ЗСА енунціяцією з 8-го грудня 1997 року. В цьому документі сказано:

„5-го грудня на вершинній зустрічі у Вашінґтоні, ЗСА і Европейський союз (ЕС) виступили зі спільною заявою на підтримку України в її зусиллях щодо здійснення політичних і економічних перетворень, відзначивши значний проґрес, досягнутий нашою країною на цьому шляху.

У заяві, міш іншим, підкреслюється, що ЗСА і Европейський союз підтверджують підтримку суверенітету та незалежности України і обопільне прагнення допомогти нашій країні у досягненні зміцнення демократії, захисту прав людини, реформування економіки та повної інтеґрації у міжнародне співтовариство. „Розвиток України як процвітаючої демократії є ключовим елементом европейської стабільности та безпеки".

У вище наведеній цитаті два моменти відіграють центральну ролю. Перший — про підтримку збоку ЗСА і Европейського союзу „суверенітету та незалежности України", другий — про ролю України як „ключового елементу европейської стабільности та безпеки". Другий момент зумовлює участь Европейського союзу в цій „вершинній зустрічі". Вислів „вершинна зустріч" підкреслює, що в ній взяли участь найвищі американські і европейські чинники.

З прийняттям до НАТО трьох східньоевропейських держав — Польщі, Чехії, Мадярщини — яке тепер остаточно й конкретно оформлюється, кількісне збільшення НАТО за рахунок дальших членів фактично відкладено на невизначений час. Як з теперішнім поширенням НАТО чим довше зволікано, тим вижче було це переводити в життя, так тепер кожен тиждень відкладання цієї проблеми ускладнює її. А щодо України, то немає найменшого сумніву, що вона щораз більше потребує зобов'язуючого пов'язання правно-політичного характеру. Не обіцянок, не гарних заяв, а таки зобов'язання збоку силових елементів західнього світу.

Ми не можемо заплющувати очей на те, що діється в світі. Є сили, які виразно і неодноразово дали до зрозуміння, що готові збройно боронити свої і своїх союзників інтереси. Але є й такі сили, що заяв не складають, але чекають на нагоду вжити всі підривні засоби, а навіть зброю для осягнення своїх цілей. Живемо в такому реальному світі, що Вашінґтон згромадив могутні морські армади та великі сухопутні і летунські сили на Близькому Сході, і не лише генерали та адмірали, але й Президент країни заявив про готовість застосувати ту збройну могутність проти свого противника.

Подібно оце вдруге заявила Туреччина, коли рік тому Греція домовилася з Російською Федерацією про доставу, для оборонної цілі, далекобійних ракет, що у цьому випадку відповість збройною атакою. Коли ж тепер Европейський союз приймає в свій склад грецький автономний острів Кипр (фактично його частину, бо іншу частину насильно окупувала і далі тримає там свої збройні сили Туреччина), то турецький уряд офіційно заявив, що коли таке станеться, він зареаґує збройною силою, а вона в Туреччині неабияка.

З Ізраїля чуємо щораз частіше голоси, що тільки збройною силою можна дефінітивно полагодити спори з палестинцями та взагалі з арабами. Це, Богу дякувати, не є оголошенням війни, але все ж витворює таку атмосферу, в якій, як колись знавці тих справ казали, гармати самі зачинають стріляти. Може, ті, що говорять про вжиття зброї, не зроблять цього, але є інші, які готові таки це зробити.

Україна — природний оборонний вал

Відповідальні чинники Заходу мусять це бачити. А напевно це бачать наші західні сусіди, бо українська держава, що їх відмежовує від Росії, одночасно є природним оборонним валом для них. Навіть якщо б американські державні мужі не враховували цього, то їм це підкреслено доведуть до відома українські західні сусіди. І тому „Спільна заява ЗСА-ЕС стосовно України", яку обговорює енунціяція української амбасади у Вашінґтоні, є дуже на часі і на місці. Не менш важливим є, що ЗСА і Европа не лише здають собі справу з того, що европейські народи мусять у першу чергу захищати і обороняти свої країни, европейську цілість, органічною і оборонною частиною якої є Україна. В енунціяції сказано про це за спільною заявою:

„ЗСА і ЕС вітають значні зовнішньополітичні успіхи України і відданість України справі реґіонального співробітництва. Вони розглядають Україну як важливий елемент сприяння безпеці в реґіоні і вітають її партнерські стосунки з европейськими і трансатлантійськими структурами".

До створення Західньоевропейського союзу як допоміжного чинника для НАТО дійшло 1955 року. А Европейський союз постав, як організація самостійна, тісно пов'язана співпрацею з НАТО, у висліді договорів у Мастріхті, Голляндія. Европейський союз не є альтернативою НАТО, але самостійною міжнародною структурою, яка творить свою військову організацію. Таким чином, Европейський союз є новою фазою всебічного розвитку та оборони Европи. Він повинен виповнити прагнення і потребу народів Европи перетворити свої дотеперішні зв'язки у політично-військове тіло. Це тіло перебирає на себе функцію з'ясовування і формулювання спільних інтересів европейських народів, які, ставши таким тілом, задержують повнотою свої традиційні та органічні вартості, як це колись, на початку того творіння, генерал Де Ґоль назвав „Европою Батьківщин". Очевидно, що така політично-військова формація матиме свою повну вартість, якщо буде мати силу оборонити себе. І тільки в особливих випадках і потребах вона користуватиметься, як це сказано в спільній заяві, „трансатлантійськими структурами".

Пару років тому було пляноване для цього „окреме европейське ядро в НАТО", висувала цю концепцію Японія на чолі деяких інших західньоевропейських держав, одначе це на знайшло консенсусу в американських партнерів, які, з огляду на настрої серед американського народу, не погоджувалися на те, щоб американськими військовими формаціями командували неамериканці.

Україна вже зробила перший крок до Европейського союзу. Вона є активним членом Европейської Ради. Але до входу в Европейський союз вона мусить бути рівновартним членом з усіми членами союзу. „Спільна заява ЗСА-ЕС" так частково формулює, що їй треба для цього доконати:

„ЗСА і ЕС вітають значний проґрес, досягнутий у проведенні демократизації. Створення політичної системи, здатної вирішувати внутрішні конфлікти шляхом діялогу і конценсусу, є важливим елементом демократичної держави. Вони закликають Україну посилювати верховенство права в державі, зокрема шляхом зміцнення судочинної і правної систем та ефективної боротьби проти корупції і контрабанди.

Україна прискорить свою інтеґрацію до світової економіки, якщо знизить зовнішньоторговельні та інвестиційні бар'єри".

Вимоги на господарському відтинку

До цих самозрозумілих дезидератів життя, особливо світової події на господарському відтинку Східньої Азії, підкреслили деякі здорові вимоги. Йдеться, в першу чергу, про виразно сформульовані права та обов'язки, чого брак причинився до господарського заломання деяких азійських та інших країн. Підставою здорового суспільства є ладпорядок-справедливість. Переступлювання законів і норм довело до катастрофальних наслідків, за які буде платити цілий нарід. Особливо треба бути уважним і суворо контролювати так звані спекуляційні капітали, які мають тільки одну ціль, а саме зиск — навіть коштом суспільства. Такі капітали у великій мірі причинилися до східньоазійської катастрофи. Ми вже маємо в Україні цілий ряд випадків, коли закордонні інвестори пробували експлуатувати місцевих підприємців і взагалі людей своїми комбінаціями. Однак відкриття правних можливостей для інвестицій, особливо для спільних підприємств, конче потрібні.

Особливу увагу привертають до себе дві цифри, а саме: сума допомог збоку ЗСА і ЕС Україні. Коли з американського боку надано 2.18 блн. дол., то збоку ЕС — подвійно, 4.6 блн. дол. Взагалі „Спільна заява ЗСА-ЕС" є показником спільного розуміння дійсности і потреб, є вона висловом доброї волі обидвох тих чинників. Заява ця показує, що стосунки і співпраця України з Америкою та Европою ввійшла у фазу реальної далекозорної міжнародної політики і що Україна стає рівновартним партнером в спільноті народів світу.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА

Д-р Юліян Мовчан

Медичні новини

„Ніхто не збереже здоров'я ліпше від нас самих"

Під таким заголовком читаємо статтю доктора медичних наук, професора Національного Медичного Університету ім. О. Богомольця Ігоря Шуліпенка в медичній газеті України „Ваше Здоров'я" (видається в Києві) в числі з 7-го травня 1997 року.

Автор пише, що, не зважаючи на широчезну політру публікацій щодо запобігання захворюванням та формування здорового способу життя, ще й досі багато з наших сучасників не знають, як повестися або що вдіяти, коли здоров'я втрачене, а профілактичні заходи і методи щодо здорового способу життя вже запізнилися. Традиційно в таких випадках надії покладаються на медицину. Але що ми можемо зробити самі? Чи всі ми використовуємо наші власні можливості?

Віддаючи належне модерній медицині в численних і невідкладних випадках медичної допомоги, одночасно не можна применшувати і власних можливостей. Чому? А тому, що інтелектуальний, психологічний та соціяльно-культурний рівень сучасних людей дозволяє використовувати, поруч інших засобів самозбереження здоров'я, також принципи обмеженого самолікування. Звичайно, самолікування аж ніяк не повинно замінювати кваліфікованої лікарської допомоги, навпаки, воно сприяє її ефективності. Тому кожна освічена людина повинна володіти мінімумом знань не лише щодо запобігання захворювань, але й щодо засобів першої лікарської допомоги при ранній появі симптомів недуги, як також знати засоби превентивного лікування хронічних захворювань.

Але самолікування може бути успішним при поєднанні двох найважливіших умов: наявність домашніх аптечок з необхідною кількістю найпростіших лікувальних та профілактичних засобів, і друга — широка обізнаність населення щодо форм і засобів подання лікарської самодопомоги при гострому захворюванні або регабілітаційного чи превентивного лікування хронічних недуг.

Отже, найперше домашня аптечка. Як пише д-р Шуліпенко, її склад має визначатися наявністю або відсутністю в родині хворих на хронічні недуги. Залежно від того мають бути спеціяльні і загальні родинні аптечки. Якщо спеціяльні формуються від профілю конкретного захворювання члена родини, то загальні найчастіше мають складатися з такого набору лікувально-профілактичних засобів і предметів:

Гірчичники. Спирт етиловий 96 або 70-відсотковий. Вата, бинт, марля. Ножиці. Нітрогліцерина (рідка або в таблетках). Нашатирний спирт. Знеболювальна мазь та мазь з антибіотиком. Таблетки або сироп від кашлю. Харчова сода. Компресовий папір. Грілка ґумова та грілка електрична. Вазеліна та інші засоби медичної допомоги, залежно від тієї чи іншої медичної потреби,.

Всі лікарські засоби для зовнішнього або внутрішнього вживання повинні мати чіткий напис на етикетці (пляшечці, упакуванні).

Бережіть своє волосся

Гарне, дбайливо доглянуте волосся — обов'язковий атрибут приємної зовнішности. Як довідуємося з газети „Ваше Здоров'я" (число з 28-го травня ц. р.), ось що радить своїм читачам німецький журнал "Gesundheits Magasin":

Неправильний догляд за шкірою голови робить волосся невиразним, неохайним. Воно розпадається і важко піддається завивці. Дуже шкодять волоссю шорсткі щітки, тугі ґумки і затискачі, аґресивні барвники та хемічні засоби. Догляд за волоссям починається з його життя. Для цього треба використовувати тільки високоякісні шампуни, які містять в собі м'які, які добре миють, речовини, надають волоссю блиску й полегшують утворення зачісок. Зазначені шампуни дуже легко піняться, не затовщують волосся, швидко й повністю виполіскуються.

Миючи голову, рекомендується м'яко масувати шкіру. Потім волосся добре споліскувати і обережно сушити, обгорнувши його рушником. Під час висушування не потрібно волосся м'яти або дуже терти, оскільки у вологому стані воно надто чутливе до механічних подразнень.

З найдавніших часів для догляду за волоссям активно використовували різні рослини. Наші предки переконалися у лікувальних властивостях реп'яха, кропиви, березових бруньок та гілок. Екстракт шалвії захищає волосся від жовтизни. Для профілактики випадання волосся рекомендується трава чебрецю та вербова кора. Лікують та зміцнюють волосся пророслою пшеницею. Сухе і ламке волосся миють з додаванням олії рослини авокадо.

Д-р Василь Зарічний

Співпраця діяспори з Україною: чи можна її покращити?

II

Щодо наукового вишколу, то зрозуміло, що багато лікарів з України хоче побувати на медичних з'їздах в Америці або пройти практику в медичних центрах. З одного боку це, очевидно, дуже корисно, якщо такий лікар, повернувшись додому, передасть набутий досвід колеґам. З другого боку, чи так уже багато можна навчитися за два тижні? Слід врахувати, що така подорож надзвичайно дорога. Є ще проблема мовного порядку. На мою думку, приїзд медиків, що не володіють англійською мовою у досить широкому діяпазоні, не дасть задовільного результату, ані не допоможе охороні здоров'я українського народу.

Доречнішим способом обміну знаннями були б наукові семінари в Україні, коли три (а то й більше) фахівців із ЗСА і України читають триденний курс певної спеціялізації для лікарів, які приїждають з різних міст України. У свою чергу ці лікарі, вернувшись додому, діляться набутими знаннями із своїми колеґами.

Інший захід — це українсько-американські з'їзди в Києві, де є відповідне устаткування та перекладачі (декілька таких з'їздів уже відбулося). Американські наукові товариства охоче співпрацюватимуть у таких заходах, одначе ініціятором повинна виступати Україна. Діяспора радо допоможе налагодити відповідні зв'язки. До речі, в Україні є також чимало визначних спеціялістів, ідеї яких заслуговують на широку популяризацію в англомовному світі.

Коли ми, українці в ЗСА, запрошуємо чужинців в Україну, ми хочемо, щоб Україна справила на них добре враження, щоб ми було горді нею. Чужинці розуміють, що як наслідок багатолітньої комуністичної влади, в Україні є чимало складних проблем. Але дещо все ж бентежить їх — це невпорядковані летовища, невідремонтовані дороги, зарослі бур'янами подвір'я лікарень, зграї брудних голодних псів. І, нарешті, туалети... Нам не завжди хочеться про це говорити, одначе чужинці про це пушуть. Польський журналіст Є. Ястшебовський у статті „Київ знаменитий, Київ сором'язливий" пише, що в чужому краю стан туалетів дає 50 відс. інформації про його культурний рівень („Нови Дзєннік", 1997). Мабуть дуже низький рівень гігієни, невідповідне харчування, алькоголізм і куріння завдають здоров'ю народу в Україні не менше шкоди, ніж Чорнобиль.

Ми не можемо вимагати допомоги від інших, коли самі собі не вміємо допомогти. Наприклад, Німеччина та Японія були страшно знищені під час Другої світової війни. Але через шість років після війни вони перетворилися в квітучі країни завдяки невсипущій праці своїх народів. Скільки ж років потрібно Україні, щоб позбутися бездомних псів, що розносять недуги, відремонтувати дороги та побудувати туалети?!

В Америці багато людей працює в лікарянх безплатно. Тепер в Україні значна частина молоді безробітна. Немає сумніву, що багато з них, замість витрачати час ні на що, хотіли б допомогти молодій державі відбудувати дороги чи зробити інші суспільні прислуги.

Був я під час мого перебування в Україні в селі, де гливке болото на вулицях по коліна. Коли я запитав знайомих чому вони не привезуть каміння і на направлять вулиці, то одержав відповідь: „А хто мені за це заплатить?" Чому ж, звідкіля такі погляди? Чому хтось повинен платити мужчинам за роботу, щоб їхні жінки і діти не топилися в болоті? Пізніше ті самі люди казали, що, можливо, було б добре, якби інша держава перебрала владу в Україні та навела порядок — щось на зразок того, як запрошували варягів, щоб панували над слов'янами. Це, очевидно, ганьба, а не вихід із скрутного становища. Чужинці не будуть питати, чи хтось хоче направляти дороги, вони накажуть це зробити. Накажуть також направити всі дороги в державі окупанта. Хіба ми вже забули, як нашу молодь вивозили на примусові роботи в Німеччину та на каторгу в Соловки і змушували гинути на чужих фронтах за чужі імперії?

Перше враження, що його справляє країна, — найважливіше. Яке ж враження може справити летовище у Львові, з демократичною владою, де прибулих бентежать обдерті стіни із звисаючими електричними дротами, де підлога, як кажуть дотепні львів'яни, була мита ще „за небіжчика Совєтського Союзу"?

А митна обслуга? Мій знайомий лікар з Австралії привіз трьох своїх товаришів, щоб показати їм Україну. Перше знайомство почалося з митниці на Одеському летовищі, де їх протримали чотири години. Мій бідолашний товариш ледь умовив їх не повертатися негайно до Австралії.

Великої шкоди налагодженню американсько-ук-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Відкритий лист до обидвох наших громадських централь

Свідомі того, що наше українське суспільство на терені ЗСА є тепер у великих суспільно-громадських труднощах і в стані байдужіння, наша організація, Об'єднання Українців у Ґлен Спей, Н. Й., яка вже понад 25 літ свого існування працює для нашої громади, на останніх Загальних зборах вирішила звернутися до обидвох наших громадських централь, УАКРади і УККА, зі закликом і домаганням поробити всі заходи до негайного і остаточного об'єднання в одну репрезентаційну централю.

Щоби бути життєздатними, щоби бути готовими до дальшої праці для добра нас, тут розкиданих на терені ЗСА, а з тим і для добра України, ми обов'язково мусимо примиритися, а тому закликаємо вас до скорої і конкретної розв'язки цього питання.

Вирішення одної репрезентаційної централі чомусь все відкладається, хоча ми все чуємо ці безконечні заяви про потребу і доцільність злуки, а одночасно створюємо різні перешкоди, які не дають можливости дійти до порозуміння, до спільного знаменника. Всякі декларації не мають найменшого значення, якщо нема доброї волі, якщо будемо взаємно себе звинувачувати, якщо ми не будемо щирі зі собою. Церква повчає нас одними устами Господа хвалити. Так і в суспільно-громадському житті, одними устами ми повинні репрезентувати нашу українську громадськість.

Забудьмо за політичні партії, вони не повинні перешкоджати для об'єднання в одну централю. Цього єднання потребують наші українці в Америці. Українська діяспора, зокрема тут у ЗСА, зобов'язана ще багато вкласти праці для добра і блага України, і тому питання злуки в одну централю так промовисте. То ж повновно ми закликаємо вас до цього єднання не на словах, а на ділах. Будьте чесні у ваших рішеннях, щоб це об'єднання, чи злука, не були насиллям. Всі разом, від найменшого до найстаршого, мусимо стреміти до цієї мети, щоб, як одне тіло, як одна родина, працювати для Українського народу. Персональні амбіції і дрібничковість тільки стримують цей процес. Не зволікаймо, не закидаймо один другому злої волі. Нехай одна крайова централя буде цим авторитетом і речником усіх нас українців на цьому терені ЗСА. А маючи наш мандат, нехай заступає нас у справах політичних, національних, культурних, релігійних і господарських.

Запевняємо вас, що українська громадськість прийме цю злуку в одну репрезентаційну централю з найбільшим ентузіязмом, радістю і признанням.

За Об'єднання Українців у Ґлен Спей:

Богдан Кандюк, голова
Людмила Гайдар, секретар

П. С. Закликаємо інші наші громадські організації долучитися до нашого заклику.

УКРАЇНСЬКА...

(Закінчення зі стор. 4)

ху заселення казахських степів набрало за часів столипінської аграрної реформи. Тоді протягом 1871–1917 років на степових просторах Казахстану „осіли" півтора мільйона осіб різних національностей, переважно росіян та українців. За даними перепису з 1926 року українці становили більшість населення на території протяжністю майже 2,000 км від Оренбургу (колишньої столиці Казахстану) на заході до Семипалатинська на сході.

Значна кількість українців з'явилася в Казахстані в 1939–40 роках внаслідок депортації із західної України. 1941 року туди евакуовано чимало заводів з України та десятки тисяч фахівців. Багато з них залишилися там на постійне проживання. Протягом 1941–42 років з України евакуйовано в Казахстан 52 дитячі будинки. Частину дітей було передано на патронування та адоптування, інші були влаштовані на працю в колгоспах, радгоспах та промислових підприємствах.

Наприкінці Другої світової війни тюрми й концтабори Караганди, Джезказгану поповнювалися в'язнями-українцями, переважно тими, хто звинувачувався в приналежності до ОУН—УПА. Чимало українців залишилися в Казахстані в період освоєння цілини у 1954–60 роках.

Сьогодні українці компактно розселені переважно на півночі Казахстану. Значний відсоток їх у Кустанаї, Караганді, Акмолі, Павлодарі, Семипалатинську, Талди-Кургані, Шортанди, самому Алмати, а також у місцевостях навколо цих центрів.

Сьогодні у Казахстані відбувається активний процес національно-культурного відродження українців, який розпочався наприкінці 1980-их — початку 1990-их років. Найбільш активні українські громади діють у містах Павлодарі, Акмолі та Караганді. В цьому ми могли переконатися на власні очі під час перебування у провідних українських громадах Казахстану. Це була перша візита представників державних установ України з часу проголошення її незалежности. Наша поїздка ще раз засвідчила, що далеко не завжди інформація, яку отримують державні установи України, задіяні у виконанні положень державної програми „Українська діяспора на період до 2000 року" адекватно відображає стан справ в українських громадах.

Відчутна допомога у відродженні української культури надається Урядом Республіки, за сприянням якого у липні 1994 року почав виходити тижневик „Українські Новини" (перше число датоване 14-го липня). І хоч за останні роки наклад газети значно зменшився — з 15,000 примірників (ч. 1, липень 1994 року) до 592 примірників (ч. 39, листопад 1997 року), однак завдяки невтомності та енергії відомого вченого і громадського діяча, незмінного головного редактора газети Олександра Гаркавця протягом всіх цих років вона відзначається не лише змістовністю та інформативністю, але й, що не менш важливо, регулярністю своїх виходів. Недавно праця її головного редактора, голови Українського Культурного Центру м. Алмати була відзначена як етнічною батьківщиною, коли під час візити Президента України Л. Кучми до Республіки Казахстан 14–15-го жовтня цього року йому поряд з іншими діячами було вручено відзнаку „Заслужений журналіст України", так і урядом Казахстану, який нагородив його відзнакою миру і злагоди.

Починаючи з 1996 року, на каналах національного телебачення двічі на місяць українською мовою йде програма „Україна сьогодні".

При допомозі місцевої влади відкрито мережу українських недільних шкіл і клясів. Особливе місце серед українських громад посідає акмолінське громадське об'єднання Центр „Ватра", засновником і промотором котрого став Зиновій Грицуляк, який недавно відійшов у вічність. Завдяки його ініціятиві, енергії і невтомній праці вдалося створити в цьому далекому казахському місті маленький куточок батьківщини. Саме там діє єдиний в республіці і другий на всьому післярадянському просторі (після Риги, Латвійська Республіка) Акмолінський Державний Український Учбовий Комплекс (АУУК), який об'єднує гімназію, дошкільну групу „Надія" та недільну школу. В гімназії навчають української, російської та казахської мови, а її авторитет зростає з року в рік. Підтвердженням цього є той факт, що кількість дітей щороку збільшується (всього чотири кляси) і нині становить 56 дітей, 17 з яких — першокласники. Серед дітей крім етнічних українців є росіяни та казахи. 1996 року розпорядженням прем'єр-міністра республіки надано значну фінансову допомогу для ремонту приміщення учбового комплексу, проте матеріяльно-технічна база залишається надзвичайно слабкою, відсутня будь-яка техніка, недостатньо підручників, немає методичних посібників. І хоча наказом міністра освіти України з 10-го жовтня 1996 року схвалено ініціятиву гімназії м. Суми надати шефську допомогу АУУК, підтримка з боку України повинна бути кращою. Сьогодні ввесь навчальний процес тримається на ентузіязмі та витривалості педагогічного колективу. Копітку організаторську працю проводять директор АУУК — кандидат філологічних наук Тарас Чернега та його заступниця Галина Дупленко, єдиний викладач у Казахстані, який має звання заслуженого вчителя України. Фінансову підтримку проєктам педагогічного колективу АУУК надає, по можливості, Благодійний фонд „Акмола-жардем", який очолює Віля Шайдарова.

1990 року в Караганді постало Товариство Української Мови ім. Т. Шевченка „Рідне Слово" (ТУМ), яке пізніше отримало статус обласного. Першим головою правління ТУМ був викладач Карагандинського Державного Університету Микола Мочернюк. Нині успішно організують діяльність ТУМ заступники голови Омелян Михальчук та Мирослав Зеленяк при допомозі активістів громади, зокрема Іванни Запарнюк (Плечінь). Українська громада Караганди (в області проживає близько 100,000 українців, половина з них — в обласному центрі), яка здебільшого складається з колишніх репресованих та їхніх нащадків, може служити не лише прикладом любови до рідної землі, вміння жити і діяти наперекір обставинам, зберігаючи власну самобутність, але й доказом для багатьох в Україні. Люди, які поклали своє молоде життя на жертовник боротьби за незалежність рідної землі, сьогодні живуть формально вільними, але і досі з тавром цього непрощенного „гріха".

При товаристві діє невелика українська бібліотека, дитячий ансамбль „Галушки". Активну діяльність проводить Ліга Українських Жінок (голова — Ганна Чир), при якій вже діє недільна школа (серед учителів українознавчих дисциплін є двоє випускників Українського Вільного Університету у Мюнхені), театр пісні „Світанок". Розпочато працю з об'єднання цих двох організацій в єдиний Український Культурний Центр. До найбільш шанованих свят, що відзначаються Товариством, відносяться Різдво і Великдень, Зелені Свята і День Святого Миколая, День Матері й Покрова і, звичайно ж, Шевченківські дні. Справжнім серцем української громади є Українська Греко-Католицька Церква, навколо якої гуртуються місцеві українці. Слід зазначити, що ніякі гоніння і переслідування не змогли змусити відмовитись людей від головного — віри. Фактично Церква діяла тут у всі часи, в тому числі і в таборах. Тепер там працює два священики: о. Василь зі Львова та о. Віталій з Бразилії. Минулого року коштом місцевої громади встановлено, а 21-го вересня посвячено пам'ятник українцям, замордованим у таборах Спаська. Очолили виготовлення й встановлення пам'ятника колишні політв'язні Іван Карпинський та Богдан Караван, автором проєкту став Михайло Гуцул.

Значним авторитетом як серед громади та керівництва області, так і активістів українських товариств північного Казахстану користується голова Товариства Української Культури ім. Т. Шевченка м. Павлодару Михайло Парипса, який за свою невтомну працю недавно отримав звання заслуженого діяча мистецтв України. Тепер товариство налічує близько 650 осіб. Тут діють дві кляси недільної школи, хоровий колектив, який під керівництвом тепер уже заслуженого діяча мистецтв України Миколи Прядка за досить короткий час отримав звання народного, дитячий фольклорний гурт, є українська бібліотека. Щомісяця товариство випускає півгодинну радіопередачу „Українська родина", щокварталу — телепередачу.

Семипалатинське товариство української мови „Світанок" (голова М. Плахотнюк) періодично видає альманах про життя українців Казахстану.

Українські громади існують також в Аркалику, Кустанаї, Петропавловську, Талди-Кургані, але інформації про їхню діяльність надходять нерегулярно.

Український...

(Закінчення зі стор. 1)

кого Музею народилася саме в середовищі тутешнього нашого жіноцтва та що вона не залишилася тільки ідеєю, а стала втіленням, наочним прикладом нашої активности, згуртованости, пам'яті про все рідне, українське. Подруге, музей мав стати і став об'єднуючим фактором. Це, між іншим, засвідчує й те, що сьогодні Український Музей у Ню Йорку має понад 2,000 членів, більша частина з яких, підкреслю, наше жіноцтво.

— До речі, це не єдина важлива справа СУА...

—Так. І я переконана, що не остання. Серед інших варто згадати нашу активну працю в здійсненні проєкту пам'ятника Шевченка у Вашінгтоні, Гарварду, українських амбасад і деякі інші як тут, так і в Україні, справи. Але про це можна б говорити окремо...

— А як у музею з членським чоловічим елементом?

— Його також не бракує, і гадаю, що членства й далі прибуватиме: як прекрасного і турботливого нашого жіноцтва, так мужньої статі. Але, користаючи з нагоди, хотів би додати до слів шановної голови СУА, що музей крім достатньо много членства має три відділи. У відділі народного мистецтва представлено народний одяг, хатні прикраси, обрядове печиво, писанки тощо — всього 7,000 експонатів. Відділ образотворчого мистецтва представлено картинами, скульптурою, різьбленням з дерева та іншим; тут маємо до 3,000 мистецьких творів. Архівно-історичний відділ музею містить п'ять колекцій-збірок: фотографії і документи, нумізматика, філателістика, рідкісні книжкові видання, екслібриси; всього понад 23,000 одиниць. Додам, що приблизно десять років тому Український Музей провів дуже популярну виставку "Історія української еміґрації", а згодом виставку "Втрачені архітектурні пам'ятки України", яку успішно показано як в різних околицях ЗСА, так і в Україні. В майбутньому плянуємо провести цілий цикл подібних виставок.

— Чи несе Український Музей якесь політичне навантаження?

—Зовсім ні. Музей, як кажуть, безпартійний, не конфесійний, не контроверсійний. Але всеукраїнський.

— А що з цього приводу думає голова Союзу Українок Америки?

— Я поділяю те, що сказав голова Управи музею. А ще додам, що всі ми тут, зокрема — членкині СУА, сподіваємося, що Український Музей у Ню Йорку, як такий я в Америці, Канаді чи в інших країнах, де проживає наша діяспора, буде гордістю цілої української громади, пишним вазонком, як каже професор Лучечко, віками обкрадуваної з її культурних надбань, сьогодні й вже довіку незалежної України. Принагідно хочу відзначити і подякувати Українському Народному Союзові, що свого часу прийшов нам на допомогу, позичивши для будівництва музею гроші.

— І, мабуть, на закінчення, скажіть ще кілька слів щодо, так би мовити, фізичного стану музею.

— Як вже відомо, — каже проф. Лучечко, — ми не відновлюємо, а споруджуємо зовсім новий, триповерховий будинок з площею 25,000 квадратових футів. Ми вже одержали дозвіл від міської влади Ню Йорку на повалення існуючої будівлі, уклали договір з надійною будівельною фірмою. Залишилося адвокатові переглянути контракт з нею. Сьогодні, як і раніше, одним з найважливіших для усіх нас завдань є переведення дальшої збірки фінансів серед усіх свідомих тут, в Америці, українців. Вже сплатили за площу під будову, маємо складених три мільйони долярів, а ще бракує, принаймні, два мільйони. Мусимо, отже, поспішати, якщо хочемо, щоб навесні 1999 року нове модерне приміщення Українського Музею в Ню Йорку гостинно відкрило свої двері для відвідувачів. Я певний, що нашу сьогоднішню тут розмову українці сприймуть зі зрозумінням, як сигнал до дальшої дружньої конкретної дії.

— Помагай, Боже!

Необхідні...

(Закінчення зі стор. 1)

лано до Бібліотеки на руки директора д-р Л. Крушельницької 20,000 дол., а друга посилка вже сама відійшла. Однак, не зважаючи на широкий відгук, який потреби ЛН-Бібліотеки ім. В. Стефаника викликали досі в українській громаді ЗСА, це все ще не покриває усіх конечних коштів, що вимагають якнайскоршого покриття.

При складанні дальших датків на цю ціль, їх можна лише тоді відтягнути від своїх податків, коли вони переслані через Українську Народну Фундацію при УНС зі зазначенням, що це на Доброчинний Фонд Сприяння Львівській Науковій Бібліотеці ім. В. Стефаника НАН України.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ЖИТТЯ ВІЧНЕ

сл. п.
ВОЛОДИМИРА ФІЦАЛОВИЧА

будуть відправлені
СВ. ЛІТУРГІЇ
14-го січня 1998 р.

в церкві св. Михаїла, Ню Гейвен, Конн., о год. 8-ій ранку;
в катедрі св. Мученика Йосафата, Торонто, Канада, о год. 9-ій ранку.

За душу покійного Володимира про молитви просить дружина ЛІДІЯ

Ділимося сумною вісткою, що на 71-му році життя у Мюнхені, Німеччина, несподівано відійшов у вічність син Холмської землі, член нашого Об'єднання

бл. п.
проф. д-р
ЗИНОВІЙ СОКОЛЮК

поручник УПА, проректор та декан факультету права Українського Вільного Університету.

Родині покійного друга складаємо сердечні співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА ЗСА і КАНАДИ

Ділимося сумною вісткою, що 16-го грудня 1998 р. родина і друзі попрощалися назавжди з

св. п.
д-р МАРИНОЮ
АНТОНОВИЧ-РУДНИЦЬКОЮ

Дочці ІНЦІ РУДНИЦЬКІЙ-БРАВН, синові ЖДАНОВІ РУДНИЦЬКОМУ з родинами та братові д-рові МАРКОВІ АНТОНОВИЧУ з родиною висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА УВАН

Ділимося сумною вісткою з ріднею, приятелями і знайомими, що відійшли у вічність

бл. п.
ЯРОСЛАВ ПАРАХОНЯК
17-го липня 1997 р.

бл. п.
ІВАННА ПАРАХОНЯК
8-го грудня 1997 р.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в Болехові, Україна, де їх тлінні останки похоронено біля батьків на цвинтарі в Болехові.

Поминальне Богослуження буде відправлене в українській католицькій церкві св. Юра в Ню Йорку, в понеділок, 19-го січня 1998 р., о год. 6-ій веч.

Просимо про молитви за душі покійних.

РОДИНА

Співпраця діяспори...

(Закінчення зі стор. 2)

раїнських зв'язків завдають телевізійні програми, з яких американці довідуються, що в Україні молодь мусить давати хабарі, щоб дістатись до вищих навчальних закладів.

Наприкінці липня 1997 року американців страшенно обурила телепередача про „лікаря" зі Львова, що продав кволе новонароджене немовля. Передачу показали у неділю ввечері і вона тривала 20 хвилин. Американці питали, що ж це за країна, де торгують хворими новонародженими?! Було б дуже побажано, щоб медичні і громадські організації засудили в принципі таку торгівлю, залишаючи в компетенції суду встановити вину чи невинність підсудних.

Деякі події мають неґативний вплив на ставлення еміґрації до питання допомоги України. Подаю приклад.

У 1992 році СФУЛТ підписала угоду з комітетом в Україні про видання українсько-латинсько-англійського словника медичних термінів. Федерація закупила комп'ютери, друкарки та інше устаткування, дала велику суму грошей на укладання та видання словника. Комітет в Україні зобов'язався не порушувати існуючих законів України (отже, і чинних в Україні правописних норм). На жаль, укладачі словника не дотримали взятого зобов'язання, самочинно внесли зміни в український правопис, зокрема зловживаючи літерою „г", іґноруючи той факт, що під впливом фонетичних законів мовної асиміляції звук „г" у багатьох чужих слован на ґрунті української мови перейшов у звук „г".

Федерація вважала, що такі правописні зміни недоречні, зокрема враховуючи мовну ситуацію в центральних та східних районах України; до того ж, проводити зміни в правописі належить до компетенції НАН України, а не групи фармацевтів. СФУЛТ підтримали НАН України та НТШ. І все ж українсько-латинсько-англійський медичний словник вийшов у світ з порушеннями правил чинного правопису в Україні. Хоча комітет не дотримав умов, грошей та комп'ютерів вони не віддали — адже, мовляв, подарунків недоречно вимагати назад. Вихід у світ такого словника використала одна з лівих партій в Україні, що ставить собі за мету відновлення Совєтського Союзу. Ця партія твердить, що вони, буцімто, хочуть „рятувати" українську мову, мову Квітки-Основ'яненка та Т. Шевченка, від засилля галицького діялекту, „рутенської мови". Інші мали подібний досвід. Саме через такі факти д-р Б. Боднарук напише відоме: „Діяспора, доляр, дурак".

Наведені вище факти бентежать людей та все ж не можуть убити в них природного бажения допомогти рідній країні.

На мою гадку, для покращення співпраці України та діяспори доречні були б такі заходи:

1. Створити центральне бюро, що повинно плянувати і діставати допомогу, проводити детальний облік висиланих речей, перевіряти їхню якість перед висилкою та контролювати їхній розподіл.

2. Наші земляки в Україні повинні домогтися, щоб переслані книжки і апарати були до послуг широкого загалу.

3. Вести централізіваний реєстр книжок та журналів, надісланих до окремих бібліотек України.

4. Розгорнути в Україні працю для налагодження зв'язків з організаціями в англомовному світі. Медична громадськість України повинна виявити більшу ініціятиву в організації медичних курсів та зв'язків.

5. Діяспора зробила б велику послугу нашим краянам, що приїжджають з України до ЗСА чи Канади, якщо б з допомогою брошур та відповідних теле-, радіочи відеопередач познайомила їх ближче з ментальністю, побутом та звичаями англомовного світу.

6. Україна і діяспора повинні встановити пріоритет — що є тепер найважніше для держави і народу. Маючи обмежені ресурси, не можна робити все для всіх. На еміґрації збирається на різні цілі і багато з них є дуже вартісні. Одначе першим завданням повинно бути відбудувати економіку, піднести життєвий рівень населення, покращити медичну опіку, відкрити нові підприємства і фабрики, де наші люди могли б заробляти на життя замість їздити до чужих країн. Відбудова старих споруд чи руїн, ставлення пам'ятників і витрати на безліч з'їздів і конференцій могли б зачекати. Чужинці чи еміґранти не вкладуть капіталу в українську індустрію, якщо вони не є певні про їх особисту і фінансову безпеку.

Метою цих завваг є подивитися правді ввічі і, якщо є щось незадовільне, то його виправити: не важливі вияснення, чому воно так є — важливіше, що робити, щоб було краще.

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ 11-ГО СІЧНЯ, Ірак знову гостро скритикував склад нової групи збройних інспекторів Організації Об'єднаних Націй, котра приїхала до Багдаду. Офіційне іракське пресове аґентство повідомило, що згадана група не є збалянсованою, бо в ній переважають американці та британці, котрі є упереджені до Іраку. Таке саме оскарження створило проблеми минулого листопада, коли Ірак вирішив усунути з країни всіх американських членів згаданої групи. Ця заява Іраку викликає можливість нового непорозуміння між Іраком і ООН, котрої головний збройний інспектор Ричард Батлер мав при кінці цього місяця приїхати на переговори до Багдаду в справі доступу членів групи збройних інспекторів до підозрілих місць переховання іракської зброї масового знищення.

Українізують Збройні Сили

Від 13-го до 25-го жовтня 1997 року в Києві проведено курси підвищення кваліфікації з українознавства (історико-українознавчий аспект) офіцерів структур виховної роботи військ Київського гарнізону. Програма курсів розрахована на 92 години навчання, в тому числі: українознавство — 14 год., історія України — 34 год., історія української культури — 26 год., проблеми національного державотворення — 8 год. та науково-методична і фахова підготовка — 10 год. До читання лекцій на курсах включено 25 провідних українознавців країни, серед них: Іван Білас, Дмитро Горбачов, Сергій Грабовський, Тарас Гунчак (ЗСА), Микола Жулинський, Ярослав Калакура, Михайло Коваль, Петро Кононенко, Олекса Мишанич, Ростислав Пилипчук, Федір Погребенник, Євген Сверстюк, Володимир Сергійчук, Юрій Шаповал, Валерій Шевчук, Василь Яременко.

Кожному слухачеві безкоштовно вручено збірку із сімох книг (бібліотечка) з історії України, української культури і мистецтва. Кожен з них мав можливість висловити свою точку зору на ту чи іншу проблему і шляхи її розв'язання в ході проблемних дискусій. Це сприяло написанню ними рефератів (залікових випускних робіт) на вільно обрану українознавчу тему. На курсах працював відеолекторій „Невідома Україна", в якому для офіцерів показано 45 короткометражних відеофільмів з історії України, включно з циклом фільмів з історії українського війська під рубрикою „Золоте стремено", загальною тривалістю трансляції — 12 годин, взятих із фондів Національної кінематики України. Робота курсів широко висвітлювалась в пресі, по Державному радіо і телебаченню, зокрема в армійських засобах масової інформації. Всі лекції, прочитані на курсах, записані на авдіоплівку і будуть використані для розгортання лекційно-просвітницької роботи з українознавства у військах, насамперед в реґіональних гарнізонах та віддалених військових частинах.

40-ка офіцерам, які повністю виконали навчальний план і програму курсів, вручені свідоцтва державного зразка, що засвдічують надання їм нової спеціялізації в галузі — українознавство: історико-українознавчий аспект. Зі словом до офіцерів — випускників курсів звернувся Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет, який благословив їх на вірне служіння українському народові та побажав творчої наснаги в розбудові Збройних Сил України. В розпорядження Збройних Сил України безкоштовно передана книга „Історія Українського війська. 1917-1995".

Як бачимо, вельми слушним і своєчасним виявилось звернення Голови Координаційного комітету допомоги України (ЗСА) Володимира Воловодюка за дорученням екзекутиви і членів комітету через посередництво Товариства „Знання" України до Міністра оборони України генерал-полковника Олександра Кузьмука щодо проведення цих курсів на кошти комітету і за програмою, розробленою членом комітету, проф. Тарасом Гунчаком. До військового керівника була доведена також ухвала Координаційного комітету про безкоштовну передачу в розпорядження Збройних Сил України закупленої в Україні книги „Історія Українського війська. 1917–1995". Відповідно до директиви Міністерства Оборони України та наказу начальника Київського ґарнізону проведено курси з українознавства для викладачів катедр суспільно-гуманітарних наук військово-навчальних закладів та офіцерів структур виховної праці частин і установ Київського ґарнізону.

Українському народові у спадок від совєтської доби дістались стереотипи тоталітарного мислення, русифікація, колотнеча на релігійній основі та споживацька психологія. Як показала практика національного державотворення та розбудови Збройних Сил України, цю „спадщину" поборювати надзвичайно важко. Досить назвати так звану „дідівщину" (знущання військовослужбовців довшого терміну служби над молодшими), яка ще й досі подекуди калічить життя молодим воякам й відстрашує від військової служби.

Суттю виховної праці в українському війську має стати формування гармонійно розвинутої особистости, воїна-патріота, здатного зберігати вірність військовій присязі, палко любити і самовіддано захищати рідну землю й свідомо, з почуттям високої відповідальности виконувати військовий обов'язок. Проте це завдання державної ваги ще слабо виконується, що серйозно збіднює духовий світ військовиків.

Вихід один: поборювати труднощі, поклавши в основу виховної праці в армії донесену до нас через віки Берегиню української душі — українську націонаьну ідею та її цілісний, конкретний і багатогранний прояв у формі українознавства, яке нині активно розвивається як наука, інтеґральна навчальна дисципліна й науково-практична база національного державотворення. Цю думку також поділяють офіцери — випускники згаданих вище курсів українознавства.

Під час праці курсів опитано 30 слухачів. На питання „Ваша оцінка курсів" отримано такі відповіді: відмінно — 14, добре — 15, задовільно — 1. На питання „Що дали вам курси і як ви сподіваєтесь використати набуті знання в навчально-виховній праці?" відповіді слухачів були: курси засвідчили про необхідність широкого впровадження українознавчого підходу виховної праці у військах; курси дуже важливі для Збройних Сил України, особливо для командного складу, починаючи з заступника командира батальйону з виховної праці і вище; допитливому слухачеві курси дали величезну кількість достовірних фактів з нашої історії. І особливо їх значення велике для нас, офіцерів структур виховної роботи, покликаних донести правду про Україну, про наш дійсно великий народ до кожного вояка; це перші курси історично-українознавчого спрямування для офіцерів-виховників; теми лекцій підібрані дуже вдало. Вдалося познайомитися з надзвичайно цікавими й досвідченими лекторами; не раз доводилося слухати цих лекторів та щоразу таких фахівців послухати і цікаво, і корисно; почерпнуто нові великі знання з історії України та її культури, завдяки чому значно розширено світогляд; вдалося піднести ідейно-теоретичний рівень, а з окремих напрямів отримано ґрунтовні знання; подано багато невідомого матеріялу, який не завжди знайдеш в літературі. Цікаво було почути думки різних лекторів на загальновідомі історичні події; курси дали змогу упорядкувати знання з історії України і відкрили для мене, як росіянина за походженням, світ української культури, літератури та мистецтва (майор Дмитро Мілюхін); набуті знання будуть передані військовослужбовцям термінової служби та командному складові роти, новобранцям. Вони дуже корисні

Учасники курсу історії України — „Збройні Сили України".

при проведенні зайнять з гуманітарної підготови та культурно-виховної праці у військах, зокрема, для підготови виступів на семінарах, зібраннях перед особовим складом армійських відділів і, можливо, написання дисертації. Будемо пропагувати ці знання у повсякденному житті й серед колеґ; слід широко запровадити у військово-патріотичне виховання авдіо — та відеовикладання українознавства на основі записів прочитаних на курсах лекцій; доцільно надати курсам з українознавства для офіцерів структур виховної праці статус постійно діючих.

Аналіза 30-ти рефератів випускників курсів показала, що 27 із них присвячені розкриттю історично-українознавчої проблематики. Три реферати написані досить цікаво в загальнотеоретичному контексті і зосереджені виключно на розкритті змісту таких понять як:

„Людські риси культури" — підполковник Сергій Кудрицький; „Проблема істини і криза европейської культури" — капітан Андрій Погорєлов; „Правна держава, поняття, сутність, характерні ознаки, напрямки формування" — молодший лейтенант Олена Величанська; але без будь-якого заглиблення в українознавчу проблематику.

Висновок з цієї аналізи випливає такий: переважна більшість слухачів курсів відійшла від абстрактного теоретизування довкола загальновизнаних людських вартостей та ідеалів, куди хитромудро намагаються спрямувати українську думку противники української державности, і зосередили увагу, з одного боку, на вивченні їх дії в специфічній формі на основі зналізи багатющого історично-українознавчого матеріялу й, з іншого боку, обдуманні яскравих проявів і здобутків українського етносу, які набули значення загальнолюдських надбань.

Історична унікальність та найважливіша ментальна ознака українського народу — одного з найчисленніших европейських народів, який найдовше терпів подвійне гноблення, соціяльне і національне, і завжди був змушений однією рукою тримати плуг, а другою шаблю, — він є народ-воїн. Адже „геоісторичне і геополітичне знаходження України на границі християнського Заходу і мусулманського Сходу, на розмежуванні католицизму та православ'я, на кордоні з Великим степом і зумовило те, що її народ ментально зформувався як козацький народ". Через дію зазначених чинників „позбавлений клясичних форм державности, цей народ змушений був поступово зорганізуватися у свій час саме у Козацьку державу".

Є підстави стверджувати, що українські вояки свідомо і самовіддано боронитимуть свободу і демократію як у власній державі, так і за її межами. Аналіза також засвідчує про значне зростання національної самосвідомости українських офіцерів під час навчання на курсах. Адже перед ними постала в усій величі цілісна і водночас трагічна історія України такою, якою вона є насправді — без домислів, фальсифікацій та ідеологічних штампів. Це збудило їх творчу уяву, розмило зашкарублі догми й відкрило перед ними масу невідомих історичних фактів, поле досліджень яких неухильно розширюється в міру відкриття доступу до нових архівів, в тому числі й таємних.

В цілому, високо оцінюючи організаційно-методичне забезпечення праці курсів, Організаційний комітет курсів залишився вкрай незадоволений їх відвідуванням з боку слухачів окремих військових навчально-виховних підвідділів. На курсах загалом побувало 64 військовики, а систематично навчалось лише 40 чоловік, яким по успішному їх завершенні вручено свідоцтва. Причин тут декілька. Несподівано для організаторів час проведення курсів співав з проведенням Всеукраїнського військового навчання під кодовою назвою „Редут". Це неможливо було передбачити, враховуючи специфіку завжди напруженої військової служби. Далі, виходячи з цієї ж специфіки, офіцери-вихователі і викладачі не були звільнені від виконання своїх службових обов'язків. А тому відповідальність щодо направлення на навчання офіцерів була покладена на командирів військових підвідділів. З цього досить складного положення зуміли вийти командири, які добре усвідомили значення курсів для виховної праці у військах і, керуючись цим, вони знайшли можливість для направлення на курси встановленої їм кількости осіб.

Комітет також вивчає питання про включення до програми курсів проведення „круглого стола" з участю визначних вчених, державотворців та керівників різних партій для слухачів з тим, щоб допомогти офіцерам і воякам термінової служби визначитись у голосуванні напередодні виборів до Верховної Ради України та під час наступної президентської виборчої кампанії.

За Україною сьогодні у всьому світі утверджується статус великої европейської держави, що є ґарантом миру і стабільности в Европі та за її межами. Змінюється відповідно і статус Збройних Сил України, їх структура, форми і методи функціонування, зокрема, виховної праці. Зростає їх міжнародний авторитет, завдяки систематичній участі у військових навчаннях „Партнерство для миру", миротворчих акціях ООН та культурно-мистецьких програмах. І ми, щасливі учасники цих великих історичних подій, щиро приєднуємося до слів геніяльного Тараса Шевченка і свято віримо, що „...оживе добра слава, слава України".

Анатолій Мартинюк,
Київ

З діяльности Федеральної Кредитової Кооперативи в Нюарку

Керуючись кооперативним кличем, що „люди помагають людям", Дирекція кредитівки „Самопоміч" в Нюарку, Н. Дж., має на меті з перспективи свого довголітнього досвіду і з абсолютною певністю ствердити, що українська громада, серед якої треба працювати нашій кооперації, буде іншою від тієї, серед якої ми працюємо сьогодні. Фінансові ринки міняються і стають надзвичайно конкуренційними. Перед нами стоїть питання, які будуть потреби наших членів завтра і які можливості будемо мати, щоб служити більш ефективно завтрішнім членам. Водночас оцінюємо демографічний фактор, що вказує нам, що ми вийшли з українського ґетто і прикмети майбутного членства будуть іншими своїми потребами з огляду на те, що це членство вже не живе в скупчених громадах старшої іміґрації. Цей стан вимагає нового підходу і метод реклями щоби їх освідомлювати і вказувати їм на ці обслуги і користі, які дає і навіть до більш вибагливого завтра кредитова кооперація.

У зв'язку з цим Дирекція використала нагоду, з якою звернулася до нас телевізійна станція Сі-Бі-Ес, щоби подати інформації і матеріяли про нашу фінансову діяльність й обслугу для української громади на їх недільній програмі "Building America: Eye on Business". Отже зміст шістьхвилинної програми опрацьовано спільно і її висвітлено 14-го грудня 1997 року під час полудня для української і американської публіки, подаючи в деталях інформації про діяльність і фінансові обслуги, які дають українські кредитівки, та про загальний огляд праці для потреб української громади. Нашим бажанням було звернути увагу нашому наростаючому молодому поколінню, яке не є охоплене нашим організаційним життям і живе поза його межами, що ми маємо знаменитий товар на продаж для їх вибору і вжитку. А найважливіше, що зложений в кредитівці капітал служить потребам не тільки кожному членові, але й потребам громади.

При цій нагоді почуваємося до милого обов'язку повідомити наших членів і українську громаду, що з початком 1998 року відкриваємо нашу філію в новому будинку Українського Народного Союзу в Парсиппані, Н. Дж. В першу чергу філія буде обслуговувати наших членів, які мешкають у цій околиці. Крім того, відкриття філії під ніяким оглядом не зміняє теперішньої структури кредитівки. Вона остається у своєму приміщенні в Нюарку, Н. Дж., а філія буде адміністративно пов'язана з нею.

Дирекція